

UNITAT SINDICAL VAGA GENERAL

Sumari nº 18

Editorial: cal la vaga general.
Eleccions a Euskadi

pàg 3 i 8

Sindical: Acomidaments Miniwatt,
Corrent d'opinió a CCOO-Girona,
Pensions, escoles d'adults,
Xarxa sindical internacional ...
Immigració.

pàg 4-5 i 9
pàg 6

Joventut: "Manos blancas?", mano dura! " pàg 7

La vaca boja pàg 10

Internacional: Bales d'urani, Macedònia,
Pakistan, Manifest Barcelona-2001 pàg 11-16

Suplements: **Correo internacional 88**
CGT: ¡Por un sindicalismo revolucionario!

TAULÓ D'ANNUNCIIS

Telefónica ha obert una oficina en Argei. Quan truques a un número d'informació, potser t'estan atenent des d'aquesta centralita. Els treballadors cobren 50.000 Ptes. al mes

La inteligencia me persigue, pero yo soy más rápido

"QUAN ES DISSIPA EL SOMNI DE L'EVOLUCIÓ, TORNA EL TEMP DE LES REVOLUCIONS."
CHE GUEVARA

¿Por qué Garzón va a buscar a Pinochet y no a Fraga? En España, durante la transición se "olvidaron" los crímenes del franquismo, ¿por qué Garzón no los remueve? ¿O es que aquí sólo se remueve para condecorar a Melitón Manzananas?
Polonsky (Barcelona)

De cada 100 Ptes. que Espanya destinarà a investigació i desenvolupament, 42 seran invertides en tecnologia militar, fins arribar a un total de 241.000 milions de Ptes. (sense comptar municions i navals). Les exportacions espanyoles d'armament ascendiran l'any 99, als 77.955 milions.
El principal client de l'estat espanyol, és Turquia.

EEUU és la gran xemenèia del planeta. Amb un 4% de la població mundial, aporta un 25 % de les emissions de diòxid de carbó. No n'hi ha cap interès en canviar un model energètic basat en el petroli i el carbó, per produir electricitat i benzina. Bush recompensa d'aquesta manera a les empreses petroleres i gasistes que el van donar suport a la campanya electoral. A més a més, per les venes de la família Bush circula sang negra... petroli.

en por su atar...
res. Recordemos: el pasado miércoles, mientras los señores diputados discutían dentro del Parlamento los oscuros sucesos de Gran hermano para mostrar lo preocupados que están por la salud mental del país, afuera, se manifestaban los trabajadores de Sintel. Más de 200 familias que hace alrededor de nueve meses que no tienen un sueldo en sus casas. Diez de ellos entraron al hemiciclo invitados por IU. Acabaron echándoles a empujones. Sus señorías no quisieron aprender de la dignidad de su protesta.

LA LLETRA: de llechos contra el decoro

Cárcel, televisión
policia, periodista...
diario, sumario
interrogatorio, entrevista,
hijos de la mentira,
criados en la estafa
nacidos y marcados
por un baile de máscaras
trampa de la tolerancia
lógica del pacto
cultura del consenso
transición al pelotazo..."

"Baile de máscaras"

El racó de les pintades

TENS UN FATXA A CASA.

APAGA LA TELE

V.D. Barcelona

E xigir la immediata convocatòria de vaga general!

L'acord sobre pensions pretén desviar l'atenció i trencar la lluita contra la Reforma Laboral. CCOO s'hi ha prestat, una vegada més: és lamentable. En el Congrés d'acomiadament Gutiérrez va fer públiques les enormes avinences amb els ministres de treball del PP, la nova direcció de Fidalgo continua servint de contenció política al Govern. Aquesta vegada UGT s'ha negat a signar, tot i que en el contingut de les propostes sobre pensions no hi ha massa diferència de l'orientació que ha vingut defensant UGT (Pacte de Toledo) però ens alegrem. UGT segueix anunciant que cridarà a la vaga general contra la Reforma. CGT acaba d'aprovar que també ho farà.

Respecte a la Reforma de Pensions en si també refusem l'acord, com vam fer quan es va signar el Pacte de Toledo, per quatre motius: despenja progressivament el Sistema Públic de Pensions de la responsabilitat de l'Estat; allunya la reducció en l'edat de jubilació; redueix l'aportació dels empresaris a la Seguretat Social; i impulsa i consolida el negoci dels Plans Privats de Pensions. Així doncs no és només un problema d'inoportunitat política. És difícil d'explicar que se signa un acord quan s'hauria d'estar preparant l'enfrontament contra el Govern i la seva Reforma Laboral.

Si UGT està disposada a encapçalar l'enfrontament amb el govern contra la Reforma Laboral, hauria de cridar a una mesa d'organitzacions sindicals sense exclusions -inclosa CCOO- per ampliar la base: aquesta seria la primera tasca. Seria lògic que aquesta mesa demanés a CCOO la retirada de la signatura sobre Pensions. El primer de Maig és la primera cita i l'exigència de la vaga general ha d'estar al centre de totes les convocatòries, però s'ha d'acabar amb la divisió i preparar la lluita. La divisió que patim els primers de maig és responsabilitat, en primer lloc, dels dos grans sindicats perquè marginen sistemàticament als demés, però també ho és de CGT perquè fa ostentació del seu sectarisme buscant la seva pròpia convocatòria. S'ha de buscar la unió per cridar amb més forces: s'ha d'organitzar la vaga general contra el govern i fer fora la Reforma Laboral.

Euskadi: en la recta final de les eleccions

Arribem a la recta final de la precampanya. Les posicions del PP van definint l'espanyolisme ranci que va oprimir el poble basc i va negar la seva realitat i la seva cultura. El PSOE -després de l'acord antiterrorista que els va soldar a la política del PP- intenta competir en espanyolisme amb el PP, i és penós veure a Zapatero o Redondo en les defenses acalorades del DNI de l'Estat monàrquic. PNB-EA pugnen per esgarrapar els vots de HB sense perdre'ls per la dreta.

HB prepara un retrocés causat pel refús que provoquen les accions d'ETA entre un sector que va tornar al vot HB després de la treva. Però que ningú no doni per mort l'independentisme basc, un exemple de la seva capacitat es va veure en menys de 48 hores de diferència. La cara: més de 100.000 manifestants a Bayona el 8 d'abril a la "korrika" en defensa de la llengua basca. La creu: la vaga general del 10 d'abril sota el lema "sobirania és pau" que no va arribar als resultats d'anteriors convocatòries.

IU pot recomposar un vot però al preu d'una crisi interna. La proposta de IU és acabar amb els blocs -d'acord- però per impulsar un govern que, sense dir-ho, estigui format per PNB, PSOE. Tot el discurs de IU és el del diàleg contra el terrorisme. En això Madrazo coincideix amb el discurs del PNB. La pressió de l'aparell central és posar terra contra el PNB però Madrazo es resisteix. Acabar amb els blocs requereix una posició decidida: nítidament obrera i per l'autodeterminació. Ni l'una ni l'altra l'ofereix IU.

Les eleccions, ho vam dir i ho repetim, no resoldran res. Però el dia 13 obriran les urnes al País Basc. Què votar? Les nostres diferències amb les formacions que es presenten han quedat manifestament exposades. És necessari avançar en la construcció d'una alternativa que avui no es troba en cap de les vuit opcions que es presenten. Llavors, no votar? Només som partidaris de no votar davant d'opcions concretes de boicot en base a la defensa d'altres estructures, però aquest no és el cas. Normalment haguéssim impulsat candidatures al voltant d'un programa mínim o amb les nostres sigles, però no tenim la força per fer-ho. Entre les opcions que es presenten, pensem que el vot a IU o HB és el mal menor. Refusem categòricament el vot a partits burgesos, també al PNB, i en aquest cas també refusem el vot al PSOE perquè avui es presenta com la consolidació de l'entrada de la dreta espanyola opressora -Mayor Oreja- al País Basc

S'ha de buscar la unió per cridar amb més forces: s'ha d'organitzar la vaga general contra el govern i fer fora la Reforma Laboral.

EDITORIAL

Campanya de les escoles d'adults de Catalunya

La Mesa de l'Educació d'Adults de Catalunya endega un pla de mobilitzacions per la defensa de la xarxa pública i pel dret a l'educació pública de les persones adultes.

El pla s'inicia amb una campanya de recollida de signatures individuals i d'organitzacions dirigides a Jordi Pujol i a la Consellera de Benestar Social. El text exigeix:

- Que el Govern de la Generalitat garanteixi l'homogeneïtzació de la plantilla del grup B (mestres) per al curs 2001-02, per evitar la divisió interna del professorat als centres i aules d'adults.
- Que s'augmentin els recursos humans i materials de les escoles públiques d'adults per fer front als nous reptes educatius.
- Que no es privatitzi la formació instrumental i bàsica adreçada als treballadors i treballadores immigrants.

Cal que els centres de treball, les organitzacions polítiques i sindicals, les associacions i col·lectius donin suport a la campanya recollint signatures. Es poden obtenir els fulls de signatures a les escoles d'adults de la teva població, zona o barri, o als sindicats de CCOO i USTEC-STEs.

Miquel Blanch

Acomiadaments a Miniwatt

El passat 30 de març, la direcció de Miniwatt (grup Philips) va presentar un expedient per acomiadar 312 treballadors que tenen contracte indefinit a temps parcial i que cobreixen els torns de cap de setmana i festius.

Aquesta brutal agressió de la multinacional es produeix després d'un fort conflicte originat fa tres anys per la pretensió de l'empresa de voler imposar el treball en dissabtes i diumenges al conjunt de la plantilla. En aquells moments l'empresa argumentava que "treballar la fàbrica els 365 dies a l'any era l'única manera per a la supervivència de Miniwatt". Solucionat el conflicte, amb importants concessions fetes pels treballadors, l'empresa unilateralment va contractar 350 treballadors sota la modalitat de contractació indefinida a temps parcial, per a cobrir els caps de setmana i festius. Aquest tipus de contractació li suposa un important estalvi en bonificacions de la

SS (un 40%) i una enorme flexibilitat. En aquests moments, contradient els seus arguments anteriors, diu que l'única solució per a la continuïtat de la fàbrica passa per acomiadar 312 treballadors, suprimint el treball en caps de setmana.

Davant aquesta agressió, els treballadors de Miniwatt en assemblea general i amb el recolzament de les seccions sindicals de CCOO, UGT i USOC acorden portar a terme un pla de mobilitzacions que inclou una manifestació el proper dia 26 d'abril i vaga a partir del 28 del mateix mes amb l'objectiu que l'empresa retiri l'expedient dels 312 acomiadaments.

Barcelona, 5 d'abril

Constitució d'un corrent d'opinió a CCOO-Girona

La Reforma Laboral, les Pensions, l'augment de la precarietat, la Llei d'Estrangeria, la negativa al dret de negociació col·lectiva dels funcionaris i el pagament dels endarreriments, la sinistralitat laboral... són prou motius perquè els sindicats organitzin un pla de mobilitzacions (veure LI nº 17). Però els òrgans de direcció de CCOO, tant a nivell Confederal com el de Catalunya i el de la majoria a la Intercomarcal de Girona, contraresten la mobilització amb la política dels acords amb el govern del PP i de CiU, acompanyant una acceptació acrítica de la situació.

El gir a la dreta del sindicat, un cop més, genera més confusió i desmobilització, i per tant impedeix fer retrocedir el govern. Un exemple d'aquesta política ha estat per un costat la no convocatòria d'una vaga general i per l'altre la signatura de l'acord de Pensions sense cap mena de consulta als treballadors i treballadores.

Mentre un grup d'afiliats i afiliades a CCOO de la llista alternativa al III Congrés de CCOO de la Intercomarcal de Girona – recolzada pel 22 % dels delegats i delegades- hem decidit constituir-nos com a corrent d'opinió sobre la base del document que vam presentar al Congrés (veure LI nº 12) i el dret que els estatuts de la Confederació de CCOO ens atorga.

Les diferències amb la majoria oficialista s'han consolidat i és per això que cal agrupar sectors que articulin i expressin una opinió crítica des de la base sindical a les comarques gironines.

La constitució del corrent d'opinió permetrà poder expressar l'opinió sobre qüestions concretes o temes de caràcter general.

Miquel

Globalitzant el sindicalisme

Barcelona, març de 2001

Companys (es)

L'any passat vam tenir l'oportunitat de participar d'una reunió sindical internacional convocada per diversos sindicats brasilers (Sindicat del Metall de Campinas, Sindicat del Metall de S. José Dos Campos, Federació Democràtica dels Metal·lúrgics de Minas Gerais) amb l'objectiu de discutir de quina manera els sindicats que estan resistint els atacs de la patronal, els anomenats "plans neoliberals", "flexibilització del mercat laboral", podran desenvolupar accions concretes de coordinació i solidaritat.

Vam acudir a la mencionada reunió diversos sindicats Llatinoamericans, sindicats d'Argentina, Bolívia, Mèxic, Veneçuela, Paraguai, Equador, Colòmbia; d'altres continents vam estar presents companys de la Volkswagen d'Àfrica del Sud; a més de companys d'Anglaterra, Alemanya, Canadà i Espanya.

A la reunió vam constatar, entre d'altres coses, que els treballadors(es) a tot el món estem sotmesos als mateixos plans de reducció dels nostres drets. Amb l'eufemisme de "flexibilització del mercat laboral" les conquestes arrancades en anys de lluita són amenaçades. A més de ser objecte de xantatge pel capital, que utilitza l'amenaça de retirar les seves empreses d'un país emportant-se-les a d'altres on els "costos laborals" són més exigus, no ens resta altra alternativa que **la unitat real a nivell internacional**. És a això que voldríem referir-nos en aquesta carta.

El resultat d'aquell debat va ser que, davant la falta d'una iniciativa real de coordinació i solidaritat a les lluites per part de les centrals sindicals internacionals, hauríem de donar un pas i constituir-nos en una **Xarxa Internacional Sindical de Solidaritat Activa**.

L'objectiu de la xarxa és desenvolupar la solidaritat internacional de forma permanent i oberta al conjunt dels sindicats, comitès d'empresa, **com l'únic criteri d'estar a favor de la resistència als atacs de la patronal i els seus plans**. La xarxa no seria una altra central internacional de sindicats, sinó, una **coordinació de sindicats de diferents filiacions, tant estatal com internacional, que estigués per organitzar la resistència**.

La primera campanya votada per la xarxa en la seva constitució va ser la campanya de Solidaritat als companys sud-africans de la Volkswagen, fustigats per aquesta multinacional que ha posat al carrer a la meitat del comitè d'empresa i més de mil treballadors que resistien la imposició de l'empresa de retirada dels seus drets.

En el mes de desembre, durant la reunió del Fòrum Social Mundial a Porto Alegre es va realitzar una segona reunió de la Xarxa amb una àmplia participació (més de 200 sindicalistes) i com a decisió més important va ser aprovada una **campanya a Llatinoamèrica contra l'ALCA** (Acord de Lliure Comerç de les Amèriques) la manifestació més important de la qual va tenir lloc en el mes d'abril a Buenos Aires.

Com hem subratllat, aquesta iniciativa està per sobre de filiació sindical, tant a cada Estat com a nivell internacional. El criteri fonamental és: **reunir**, en la mesura de les nostres forces, **a tots els que estan a favor de resistir els atacs de la patronal i el retall dels drets**. Treballem sobre la base d'aquest únic criteri, i de quina acció pràctica podem desenvolupar.

Nosaltres, que vam presenciar la trobada de constitució de la Xarxa, creiem que en coincidència amb les manifestacions i la Contra-cimera, que tindrà lloc a Barcelona amb ocasió de la reunió del Banc Mundial, es presenta una oportunitat per organitzar reunions de dirigents sindicals de diferents països i continents, per a entrar en contacte amb aquesta iniciativa.

Aquesta carta, per tant, té l'objectiu de proposar als companys la realització d'un "Taller" de presentació i discussió de la proposta de Xarxa Sindical. Fins aquest moment subscriuen aquesta carta els companys que van estar presents en la constitució de la Xarxa a Brasil. No obstant, aquesta no és més que una primera convocatòria i, en la mesura que altres companys se sumin a la proposta, editarem una revista, amb tots els que subscriuguin aquesta iniciativa a l'Estat Espanyol i a d'altres països.

Amb aquesta iniciativa no volem competir amb cap de les iniciatives internacionals sindicals, que són moltes, sinó veure com, en la mesura de les nostres forces, podem **desenvolupar la solidaritat de classe a nivell internacional** que va més enllà d'apel·lar quan els problemes esclaten i no limitar-nos a enviar una nota. La nostra intenció, per tant, és iniciar un procés que, esperem, tingui **continuïtat a partir de la solidaritat real**.

Armando Varo – Secretari d'Acció sindical CGT-Catalunya

Subscriuen també aquesta carta alguns dels participants de la Xarxa:

*Beatrix Sassermann – Bayer Wuppertal, Chemiekreis,
delegada d'IGBCE (sindicat químic estat) Alemanya.*

*Els sindicats brasilers que van convocar la reunió per constituir la xarxa:
Federació Democràtica dels Metal·lúrgics de Minas Gerais; Sindicats dels Metal·lúrgics de
Campinas-Sao Paulo; Sindicats Metal·lúrgics de Sao José dos Campos-Sao Paulo)*

Els immigrants segueixen fent retrocedir al PP

Ara cal que compleixi!!!

Mentre a Barcelona el Govern no concreta els acords que va signar, ni amb la convocatòria de la Comissió de Seguiment ni amb l'increment de personal a Delegació per a poder atendre els expedients de regulació, a altres indrets de l'estat, les tancades han anat aconseguint acords semblants al de Barcelona. Així, abans de setmana santa, es va signar un a València i un altre a Almeria i el 12 d'abril es feia a Múrcia posant fi a la tancada. La clau com venim dient està ara en fer acomplir els acords al govern, per a no repetir la trista experiència de El Ejido. Extractem informació de com va anar la lluita a Andalusia.

El 23 de març passat es va aixecar la tancada d'immigrants que durant 33 dies va desenvolupar-se a Lepe, després d'haver mantingut una vaga de fam de 20 dies. La tancada ha estat dura i accidentada. L'alcalde i senador del PSOE, José Oria, va acusar els tancats de ser uns *golfos*. Va haver-hi un desallotjament policial i un trasllat forçós. S'han hagut de sortejar tant diferències internes entre el col·lectiu immigrant de la zona, derivades del procés específic seguit per un sector de la immigració equatoriana, com les intervencions de Chamizo, defensor del Poble. També han sovintejat conflictes polítics amb Huelva Acoge: s'ha oposat públicament a la tancada a través de rodes de premsa en els moments més inoportuns de la negociació amb la Subdelegació del Govern.

En paraules de Decio Machado (ODITE): "Hem aconseguit el procés de regularització dels companys sense papers que han estat a la lluita (a la tancada). També hem aconseguit que la Subdelegació del

Govern a Huelva subscriu els acords de Barcelona; que ve a significar una victòria parcial pel moviment dels sense papers. Hem aconseguit també que a Huelva s'apliqui un pla de xoc dissenyat per la Junta, que si bé és insuficient, permet paliar en part la problemàtica de l'habitatge per immigrants temporers i altres afers socials relacionats amb ells. També hem des-

emmascarat algunes organitzacions que s'han anat desmarcant en el transcurs de la lluita, acusant-la de radicalitat, però a la pràctica s'han anat posant al costat de les institucions en lloc del dels immigrants (UGT, CCOO, Federación Acoge, fonamentalment). Hem demostrat a la pràctica, que aquesta lluita només pot arribar a transformar les coses, en base a la presència i protagonisme dels i les mateixes immigrants, per damunt d'estructures organitzatives que l'única cosa que busquen són projectes subvencionables i pes polític i social".

Amb Lepe, aixequen la tancada d'Universitaris de l'MRG de Sevilla, tancada de suport a la causa dels vaguistes de fam a Lepe. Durant aquests dies una altra tancada tenia lloc a Màlaga, a la parròquia de Sant Josep Obrer.

A Almeria, d'altra banda, també va acordar-se el dia 22 aixecar la tancada a la Universitat després de 33 dies de protesta, desenvolupada per més de 100 immigrants en un ambient de tensió pels conflictes amb la Universitat i l'assetjament xenòfob dels mitjans de comunicació locals; amb campanya de difamació inclosa contra les organitzacions, com el SOC i la Plataforma Vivir sin Racismo-Conviuir en Paz, que més s'han caracteritzat pel suport polític a la lluita dels immigrants. Les tensions en la gestió interna de la tancada, de molt divers i complex origen i naturalesa personal, política i nacional, també han marcat aquesta lluita itinerant. La tancada d'Almeria ha hagut de superar un context particularment hostil (simbolitzat per l'enderroc a El Ejido de diverses barraques d'immigrants en els darrers dies de la tancada). Finalment s'ha aconseguit un acord signat (tot i les reticències de la Subdelegació) fins i tot una mica més favorable que el de Barcelona. Chamizo va comprometre's com a garant d'allò que s'havia acordat, i va formar-se una Comissió Tècnica de Seguiment

Del que s'ha acordat es desprèn que a Andalusia, després de Catalunya, es posen també en funcionament els acords de Barcelona, malgrat que la lògica aplicada per la Delegació del Govern espanyol a Andalusia era que aquí no s'haurien de subscriure aquests acords per evitar el tan usat "efecte crida". A més, els immigrants sense papers tancats han passat ja al procés de regularització en base al 31.4 de la Llei, per "raons humanitàries i causes excepcionals".

(...) Els sindicats majoritaris -amb l'excepció del SOC- han actuat com acompanyants o espectadors, en el millor dels casos, cosa que ha fet natural el protagonisme de plataformes i organitzacions a l'efecte que han cobert aquest buit i alhora, han provocat gestos desagradables en altres organitzacions -com la Federación Andalusia Acoge- (...) Per últim, cal anotar accions com la manifestació a Granada (3.000 assistents) el dia internacional contra el racisme, amb una presència majoritària de joves (...)

Andalusia Libre, nº 83, 27 de març.

“Manos blancas? Mano dura!”

La darrera setmana s’ha pogut viure a la UdG amb tota la cruessa fins a quin punt l’Estat és capaç de rendibilitzar la política suïcida d’ETA implementant per la via que li és pròpia, la de la repressió, una regressió sense precedents en els drets democràtics adquirits.

Un cicle de conferències anomenat Introducció a la cara fosca de l’Estat de Dret organitzat pel GAD (Grup Antirepressiu de Dret) a la UdG, partint de l’anàlisi que en tant que la globalització econòmica és, de fet, la globalització de la misèria, la propaganda neoliberal de la dissolució dels Estats amaga, justament, el creixement de la faceta repressiva dels estats que necessita per a sostenir-se. El cicle pretén mostrar algunes de les realitats repressives que es viuen a l’Estat Espanyol –la legislació antiterrorista, la llei d’estrangeria, la dispersió dels presos bascos o la censura dels mitjans de comunicació- ha esdevingut una càrcer de bruixes a la Facultat de Dret orquestrada des de certs sectors del professorat d’aquesta.

Primer es va tractar de pressionar el Deganat per què prohibís la celebració del curs –dos catedràtics van declarar-se en vaga- i, després d’utilitzar sense escrúpols la seva posició de poder relatiu a les aules per aconseguir un boicot a les xerrades –van arribar a convocar una concentració silenciosa a la porta de la Facultat davant de la primera xerrada, dedicada a la legislació antiterrorista. Mentrestant Rectorat participava activament en la història, condemnant el curs amb un comunicat enviat a tots els mitjans de comunicació de l’Estat –cosa que va convertir-ho en un show mediàtic- i amb una entrevista del Rector apareguda el dia d’inici del curs en què deia que se sentia amenaçat per ETA i acusava directament de col·laboració amb banda armada la majoria assembleària del Consell d’Estudiants (el 75% dels claustrals dels estudiants). Gairebé tothom va entendre el missatge. D’una banda la Facultat va aparèixer empaperada de cartells en què es llegia “Manos blancas? Mano dura! Fora

ETA i els seus còmplices de la nostra Facultat”, mentre un grup feixista organitzat participava amb pals i ampolles a la tan democràtica concentració de rebuig al curs.

De l’altra, però, la majoria dels estudiants, i sobretot els estudiants de dret, van reaccionar de la millor manera possible, amb les més de cent cinquanta persones que van omplir molt per sobre de la seva capacitat real l’aula on se celebrava la xerrada, amb la consciència que havien acabat de rebre una lliçó pràctica de repressió en aquest Estat de Dret. La Plataforma d’Assemblees de Facultat, d’altra banda, va emetre immediatament un comunicat denunciant el Rector, exigint-li una rectificació i recordant-li què suposen les seves paraules en el context actual i encara més si atenem al fet que quatre portaveus assemblearis continuen imputats per amenaces i agressions als mossos d’esquadra pels fets ocorreguts en la inauguració del curs acadèmic per part de la ministra Birulés en la càrrega policial contra una concentració en defensa de la universitat pública.

Tralla. Girona.

En homenatge a Balbi

Transcribim aquestes línies publicades pel motorista a qui va anar a ajudar la nostra companya Balbi quan va trobar la mort:

“A dos àngels

Sóc Jorge, el motorista accidentat a la N-II al seu pas per Collbató el passat 28 de gener (...)

En el sinistre van morir dues persones que van anar a ajudar-me, AMF, de 63 anys i BF, de 44 anys. Eren anònimes, però ja no ho seran mai més per a mi, les considero àngels. Han passat uns dies de la tragèdia i només queden en mí resignació, tristor i un infinit agraïment als meus dos salvadors. Al meu cap un mar de dubtes: si hagués pogut evitar-se, si aquell cotxe hagués anat més lent hauria reaccionat a temps... Però ja no hi ha marxa enrera; ningú no els retornarà la vida.

Des d’aquestes línies vull donar les gràcies per haver sigut així, gent bona. Ara puc tornar a veure al meu fill i podré conèixer al que està de camí, i fer tantes i tantes coses, tantes (...)

Jorge Díaz Rodríguez. Barcelona”

Imposar la unitat sindical:

Cal la vaga gen

L'aprovació el passat mes, via decret-llei, de la Reforma Laboral tot abaratint l'acomiadament, deixava a les direccions de CCOO i UGT, que havien vingut negociant-lo, aparentment abocades a la necessitat d'enfrontar-la amb la mobilització. No obstant, el govern s'afanyava en la signatura de l'Acord de Pensions, com a forma de desacreditar la hipotètica convocatòria de la vaga general. L'Acord sobre el Desenvolupament del Sistema de Seguretat Social es va signar amb CCOO, però no dilueix la necessitat d'enfrontar la Reforma Laboral, ja que ni pel seu propi contingut debilita la necessitat d'una vaga general. Al contrari, aprofundeix l'atac sistemàtic del govern del PP als treballadors. El 1r de maig ha de servir, doncs, com a caixa de ressonància de l'exigència d'una vaga general, ja!

CCOO i UGT en la nova situació

La signatura de l'Acord per part de CCOO, és de per si un nou baló d'oxigen per al Govern. El paper que va jugar UGT amb els Governos socialistes sembla jugar-lo avui CCOO amb la dreta. Lamentablement l'últim congrés de CCOO, en el qual tan àmplia presència va haver de ministres de treball del PP, va concloure amb una política de continuïtat. El 3 d'abril es reunia el Consell Confederal i per 99 a favor contra 15 i 12 abstencions va aprovar la signatura. Com altres acords similars anteriors, la resolució va arribar sense un debat ni consulta prèvia a les bases.

UGT va decidir no signar i això és positiu, encara que no compartim els seus motius. Els eixos directors de l'Acord no són diferents als del Pacte de Toledo que UGT va signar en el 97, i com va dir el representant de la taula que va ser "dimitit" aquests eren els que tenia per base de negociació el sindicat. UGT ha de fer-se un espai davant l'acostament de CCOO i el Govern, també

el PSOE que el dirigeix respecte del PP. Va haver distanciament d'UGT respecte a CCOO en la taula de la funció pública –com la seva permanència en les dues plataformes existents: amb CCOO i CSIF l'una, i amb CGT, ELA, LAB, CIGA l'altra- en gran mesura com a efecte de la sentència favorable a CCOO en el tema de la congelació salarial dels funcionaris; també en la distribució dels fons del FORCEM. La trajectòria de la direcció d'UGT fa que tinguem dubtes raonables de que veritablement encapçalaran un procés de mobilitzacions contra el govern del PP, però aquesta mobilització és una necessitat objectiva per als treballadors, així és que no es tracta d'especular, sinó d'impulsar-la.

Per la seva part, CGT, que acaba de realitzar el seu congrés, també ha votat una resolució d'impuls a la vaga general, que hauria de ser la punta de llança per forçar UGT a complir les seves amenaces en base a l'impuls d'assemblees i resolucions en els centres de treball.

Vaga general, ja!

L'impuls de la vaga general és doncs una tasca i una necessitat de tots si volem enfrontar la nova embestida del govern tant en el terreny de la Reforma Laboral com en el de l'Acord de Pensions.

I en primer lloc, dins els mateixos sindicats. Tant a CCOO, on els crítics en primer lloc haurien d'impulsar assemblees decisòries contra l'acord i per la retirada de la signatura del sindicat, com de l'exigència d'una convocatòria de vaga general. Com a UGT, exigint el compliment de l'amenaça, o a CGT per l'impuls no sectari d'una convocatòria unitària. Però també des dels llocs de treball, amb resolucions dels comitès d'empresa, seccions sindicals i assemblees de treballadors enviades a les direccions dels tres sindicats exigint aquesta vaga general que, com recentment han fet les lluites dels immigrants frenant la Llei d'Estrangeria amb la mobilització, enfronti les agressions del govern i exigeixi la retirada de la Reforma i l'Acord.

eral, ja!

Contingut de l'Acord sobre Pensions

Una enganyifa

L'acord s'emmarca en l'aplicació de les recomanacions del Pacte de Toledo, i per tant en un aprofundiment de l'atac al sistema de pensions públic. Així, avança en les formes de reducció de les cotitzacions empresarials, concreta la pròrroga de la vida laboral i fomenta les jubilacions privades via "planes de empleo".

A "canvi", es milloren els percentatges de la base reguladora per a les pensions de viudetat (del 45% al 52%) i de viudetat amb càrregues familiars (fins el 70%) i s'incrementa en un any el límit d'edat de les d'orfandat. I en el terreny de les no contributives, s'incrementen de manera progressiva les pensions mínimes de jubilació i viudetat de menors de 65 anys, i les no concurrents del SOVI (Seguro Obligatorio de Vejez e Invalidez). Però, totes les millores –tant contributives com no-, venen seguides de "en función de las posibilidades del Sistema de Seguridad Social" i en cap cas, determinats els terminis.

a. S'elimina a l'Estat com a garant del sistema i abarateix les despeses del mateix convertint en assistencials les pensions no contributives.

Es consolida la separació de la financiació de la Seguretat Social –com recomanava el Pacte de Toledo- de manera que les pensions contributives vindran del fons d'aportacions d'empresaris i treballadors a la SS, mentre que les no contributives tindran caràcter assistencial i dependran dels sistema impositiu estatal, és a dir dels jocs malabars del govern per mantenir el seu dèficit zero en els Pressupostos Generals de l'Estat. Per a ser més clars: en allò que l'aportació és essencialment de la patronal –el 83,4% de les aportacions a la SS- se li redueixen despeses; mentre que en allò que paguem essencialment els treballadors a través de l'IRPF e impostos indirectes, se li incrementen, convertint a més el dret universal a pensió en una almoina per a un sector considerable de treballadors.

El desenteniment absolut de l'Estat en les garanties del sistema públic de pensions serà una realitat total en 12 anys, període durant el qual aniran minvant les seves aportacions ajudant només als complements de mínims.

b. S'allarga la vida laboral, reduint despeses de la SS, a la vegada que de la patronal.

No només no baixa l'edat de jubilació –els que ho vulguin fer a partir dels 61, hauran d'haver cotitzat 30 anys, no ser els causants de l'extinció del seu contracte i portar 6 mesos buscant treball o bé ser part d'un acord específic de jubilacions anticipades per necessitat de reducció de plantilla a les empreses-, sinó que puja amb el que anomenen "jubilació flexible". Així, aquests treballadors, no només sortiran més barats al sistema de pensions doncs podran complementar pensió parcial i treball, sinó també als empresaris que a més "d'estalviar" en salaris, queden exonerats de cotitzar per ells a la SS. I és que, una vegada eliminats treballadors de la llista de beneficiaris de les pensions, resulta que "sobren" diners, permetent a la patronal reduir cotitzacions, no només pels majors de 65 anys –quota 0-, sinó a partir dels 55, gradualment a partir del 2002.

Perquè amb els "excedents", l'Acord estableix dos objectius: per un cantó anar creant el Fons de Reserva que esperen que pel 2004 arribi al valor d'un mes de jubilacions més la part proporcional de pagues extres, però per l'altre, anar reduint les cotitzacions socials, a fi, diuen, de què amb l'estalvi la patronal generi llocs de treball.

c. Impuls als plans privats de pensions via "planes de empleo"

El fabulós pastís en beneficis que són les pensions privades per a la banca, i que encara no arriben a les cotes òptimes a l'Estat espanyol, té aquí un especial tractament: impulsar les pensions a través dels "planes de empleo" que, com diu el mateix acord, permetrà que tant les PYMES com els empresaris individuals, puguin acollir-se, ja sigui com empresa individual ja com promoció conjunta de diverses empreses, fins i tot amb les conseqüents incidències a la negociació col·lectiva. Així doncs, s'accelera el desviament de les cotitzacions cap a les butxaques de la banca, mentre s'aprofundeix la descapitalització de la SS.

Mª Esther del Alcázar

La vaca boja i el lliure mercat

Vaca boja, pollastre a la dioxina, tremolor dels anyells¹, malaltia de Creutzfeldt-Jakob, crisi de l'agricultura... Des de fa més de 10 anys, les qüestions de sanitat pública i les seves recaigudes econòmiques apareixen quotidianament a la majoria de diaris d'Europa i fins del món. Sorgida a la Gran Bretanya, l'epizootia espongiforme bobina (ESB) s'estén ara a diversos països d'Europa i probablement més enllà. És el moment d'intentar veure-hi una mica més clar en aquest encavalcament d'interessos on els mercats financers dominen: son les vaques les bojes, o no serà que el capitalisme s'enfonsa cada dia una mica més en la barbàrie?

En l'origen del problema hi ha un procés que consisteix a subministrar un complement de proteïnes a les vaques lleteres per tal de fer-ne augmentar el rendiment. Aquestes proteïnes es troben en les farines càrniques fabricades a partir de residus de la matança i en alguns casos d'animals destinats a l'esquarterament. Per precaució, aquestes farines han de ser sotmeses a elevades temperatures, condició per evitar la propagació de qualsevol malaltia contagiosa entre el bestiar.

En si, ja és espantós alimentar vaques amb farina de carn, però les coses patinen seriosament quan, els anys 80, una societat americana implantada a la Gran Bretanya proposa un procés que permet, escalfant menys les farines, millorar el rendiment de la seva fabricació. La variant patògena d'una proteïna, el prió, fa la seva entrada en escena. Provoca l'ESB i, contràriament a una creença molt estesa, aleshores passa la barrera de les espècies per transmetre's a l'home sota una nova forma de la malaltia

de Creutzfeldt-Jakob (MCJ).

La MCJ és una malaltia degenerativa que afecta el sistema nerviós central i produeix la mort. Segons les formes el seu període d'incubació pot arribar a desenes d'anys. Altres formes de MCJ existien ja abans de l'aparició de l'ESB: esporàdica, familiar ("hereditària") o iatrogènia (deguda a un tractament mèdic).

Les formes esporàdica i familiar són rares, es donen de 0.5 a 1 cas per milió d'habitants i any en tots els països, excepte tres petits indrets del món on es donen entre 5 i 100 casos². La forma iatrogènia amaga sovint els casos deguts a la utilització de l'hormona de creixement "extractiva", és a dir, extreta sota control mèdic de la hipòfisi de subjectes morts. El perill, assenyalat pels EUA i el Regne Unit a començaments dels anys 80, ha estat ignorat per les autoritats sanitàries franceses, les quals han esperat diversos anys per prohibir-ne l'ús, mentre ha aparegut ràpidament un producte de síntesi. Problema de patent i, doncs, de molts diners.

A França, on el nombre de casos ha passat de 51 el 1992 a 103, màxim de 1999, la forma comptabilitzada com a esporàdica passa de 38 a 91 en el mateix

període! Sota la "MCJ-la vaca boja" s'encobreix un nou escàndol, fins ara contingut: la "MCJ-hormona de creixement extractiva"... A la Gran Bretanya s'ha passat de 28 casos el 1985 a 45 el 1995, amb un màxim de 59 el 1994, la manipulació estadística arriba arreu: la forma "atípica" apareguda el 1995 (3 casos) i el 1996 (11 casos a finals de setembre) permet probablement emmascarar la forma "vaca boja".

Com hem vist, a l'origen d'aquest escàndol hi ha la necessitat d'augmentar el rendiment, el benefici. Producció de llet, producció de farines animals, exportació de carn. Amb l'esclat de la crisi, els estats es mostren preocupats sobretot pel futur dels mercats: prohibicions d'importació o d'exportació tardanes i envoltades (el bou britànic ha esdevingut en alguns casos irlandès i belga). Exportació de farines animals o d'animals, morts o vius, tots azimuts a Europa i... més enllà? A l'Àfrica, per exemple, o als països de la Commonwealth... que poden reexportar cap a Europa. La vaca boja serveix també de pretext al rebot de l'enfrontament EUA-UE sobre el bou americà dopat amb hormones, però exempt d'ESB.

Així és com la crisi nascuda de l'esfondrament del consum i de la cursa de la producció aprofita com a darrer ressort la gran distribució que compensa la caiguda de vendes en volum per l'increment dels marges. Així és com, a fi de comptes, l'ESB s'utilitza com un instrument per liquidar els petits agricultors suprimint els seus ramats, per concentrar la producció, redefinir el lloc d'Europa en el marc de la divisió internacional del treball i, accessòriament, revisar la política agrícola comuna (PAC) de la UE en benefici dels grans productors i dels trusts agroalimentaris.

Així és com el "lliure mercat", la barbàrie capitalista, enverina el món amb tot l'anonimat i amb tota la impunitat.

*Jean Louis,
membre del GSI
(secció francesa de la LIT-Ci)*

Notes

1 El que segueix a continuació sobre la "vaca boja" pot aplicar-se, a grans trets, a tots els sectors de la producció animal. El darrer escàndol a França, és el de la tremolor dels anyells... que generacions de camperols coneixien. Una gran novetat, doncs.

2 Les dades utilitzades en aquesta part del text són extretes de la pàgina web "Vache folle en ligne" (sic !) de l'Institut National de la Recherche Agronomique, INRA (<http://www.inra.fr/Internet/Produits/dpenv/vchfol00.htm>).

Armes radiatives i enverinades

Bales d'urani per matar civils

Bales més pesants

Si els palestins tiressin pilotes de ping pong en lloc de pedres, no ferien ningú, per més força que els donessin en tirar-les. I tots sabem que les bales de goma són menys 'eficients' per trencar els ossos de la cama que les bales de plom. Ara, les bales es fan de plom, tot i que aquest és un metall més tou que el ferro i molt més car, perquè el plom és el 50% més pesant, més dens, que el ferro. Per ser 'eficient', una bala es fa d'un material pesant. Existeix un metall que és encara molt més pesant que el plom, gairebé dues vegades: l'urani. Però fins els anys 70 ningú no l'utilitzava per a bales, perquè és molt més car, més difícil de tractar.

Mentrestant, l'urani ha passat a ser interessant per a una altra cosa. L'any 1938 es va descobrir que un nucli d'un determinat tipus d'urani, l'U235, es pot partir en dos trossos (la 'fissió' nuclear), alliberant amb això una quantitat fenomenal d'energia. Van néixer la bomba atòmica (1945) i els reactors nuclears (1955) per fabricar energia.

Passa que en 1000 kg d'urani natural, tal com es treu el mineral de la terra, hi ha tot just 7 kg d'U235, barrejat amb 993 kg d'U238, l'altra variant d'urani que no serveix per la fissió nuclear. I amb tot just 7 kg d'U235 per tona, no es pot ni tan sols fabricar una bomba o un reactor, de tan diluït com està aquest component actiu. S'han de separar aquests 1000 kg en, diguem-ne, 150 kg que duen 5 kg de l'urani bo (U235), deixant tot just 2 kg d'U235 a la resta de 850 kg. Es té aleshores, d'una banda 'urani enriquit' (els 150 kg, que contenen 5 kg d'U235, o 33 kg per tona en lloc de tot just 7) que serveix per fer bombes i reactors nuclears, i per l'altra banda 'urani empobrit', més pobre en U235 (en tindria tot just 2 kg en 850, cosa que seria 2,4 kg en 1000, en lloc de 7). Aquest urani 'empobrit' no serveix per les bombes o els reactors nuclears, és pur residu. Com a resultat de mig segle de producció de bombes i reactors nuclears, els EUA tenen avui una 'reserva' de 500.000 tones d'aquesta 'deixalla'.

Però així... ara sí, es pot utilitzar aquest urani residual, aquesta 'deixalla', per fer bales, bales molt més 'eficients' que les de plom, tan potents que serveixen

fins i tot per travessar el blindatge d'un tanc.

Dos 'problemes': radioactivitat i verí

Aquest residu d'urani té un greu problema: és radioactiu. Qualsevol urani, tant "l'empobrit" com l'altre, és radioactiu. "L'empobrit" és més pobre en material apte per la fissió nuclear (per bombes nuclears o reactors) però no és més pobre en radioactivitat! Per tant, per no seguir enganyant, parlarem de bales d'urani, sense utilitzar l'adjectiu enganyador "d'empobrit". Els EUA regalen aquest 'residu' tan molest a qualsevol fabricant d'armes que vulgui emportar-se'l. Han trobat algú per 'reciclar' una deixalla radioactiva: els fabricants de bales. Entre els països que se serveixen d'aquesta oferta hi comptem Grècia, Turquia, Israel, Taiwan, Corea del Sud.

I per si fos poc, l'urani té a més un altre 'problema'. Quan la bala colpeja un tanc, l'urani s'encén, com si fos un llumí que colpegem contra la caixa. Es produeix aleshores un núvol ardent d'òxid d'urani, que no només mata els ocupants del tanc, sinó que a més es dispersa per l'atmosfera com una pols molt fina, com si fos polvoritzat per un aerosol. El vent se

l'emporta, i aquesta pols es diposita sobre les plantes, entra a l'aigua, contamina tota la zona i entra als pulmons i els ronyons dels habitants. Una vegada al cos, l'urani s'hi queda per sempre, amb la seva radioactivitat, irradiant 24 h sobre 24h. I a més, l'òxid d'urani és un verí químic tan nociu com els verins de mercuri o de plom. És principalment

aquesta disseminació que fa que l'arma sigui tan nociva. (Els defensors de l'ús d'aquesta arma solen referir-se només a l'urani metàl·lic, en un bloc, que s'utilitza també en petita quantitat en aparells 'civils' com a component en aparells de navegació en avions. Un aliatge d'urani amb titani és molt dur i s'utilitza com a blindatge als tancs Abrams de l'exèrcit ianqui. És nociu només per al soldat que l'usa durant molt de temps.)

Les bales d'urani s'han experimentat des de 1977 als EUA. Des d'aleshores van començar-se a conèixer bé els efectes nocius. Així, per exemple, la National Lead Industries, una fàbrica de bales d'urani de 30 mm

a l'Estat de New York, va haver de tancar l'any 1980 a causa de la contaminació (un nivell 500 vegades el normal). L'any 1981, els treballadors de la fàbrica d'armes d'urani Aerojet a Jonesborough, Tennessee, van fer vaga pels problemes de salut i de seguretat. El setembre de 1999, una cort de justícia va donar-los la raó. I aleshores, pels dubtes, al pressupost militar dels EUA pel 2000, signat per Clinton el novembre del 1999, hi ha una clàusula (art. 8149) que prohibeix utilitzar fons d'aquest pressupost per indemnitzacions per dany al medi ambient, excepte que hi hagi una autorització específica votada per una llei.

Un arma de guerra criminal a Iraq i els Balcans

Malgrat aquests 'problemes' es van utilitzar bales d'urani, per primera vegada en un conflicte real, a la guerra del Golf l'any 1991. Es calcula que, a part de destruir els tancs de l'exèrcit de Sadam i els seus ocupants, han deixat més de 300 tones d'urani al sòl i a l'aigua, a Kuwait, el sud d'Iraq i Aràbia Saudita.

Dels 700.000 soldats ianquis que van participar en aquesta guerra, 100.000 van tenir problemes de salut que van des de trastorns renals fins a malformacions als seus fills acabats de néixer. I això és poc comparat al dany en la població civil. Els soldats se'n van, però la població es queda i la contaminació és un efecte de molt llarga durada. Huda Ammash, un professor de la universitat de Bagdad, ha calculat que l'efecte prolongat del bombardeig massiu sobre un període de 10 anys és equivalent a cent vegades el desastre de Txernòbil. La facultat de medicina de la universitat de Basra (Iraq) ha fet estudis sobre la incidència de leucèmia en nens de menys de 15 anys. La incidència l'any 1999 és el doble de la de 1990, mentre el 1997, era 'només' de 1,6 vegades la de 1990.

Les bales d'urani van tornar-se a utilitzar a Bòsnia l'any 1995, i a Sèrbia i Kosova l'any 1999.

Després van aparèixer les seqüeles a les tropes, aquesta vegada també en soldats europeus que van ocupar el terreny després del bombardeig massiu.

Les protestes

Fa temps que hi ha protestes, principalment als EUA, contra la utilització de bales d'urani. Vegeu, per exemple, l'International Actions Center Anti-Sanctions project (contra les sancions contra Iraq), e-mail <iacenter@iacenter.org>, però a partir de la guerra a Iugoslàvia, la protesta va intensificar-se. L'any 1999

va haver-hi una conferència a Bagdad (Iraq) i després una altra a Gijon (Espanya) el novembre del 2000, sobre el tema.

El Pentàgon inicialment va negar que hi hagués cap problema amb les bales d'urani, però finalment –davant les protestes– va haver d'admetre-ho i va prometre gastar diners en operacions de neteja, al territori dels EUA.

Ara el Pentàgon reconeix haver llençat més de 18.000 bales d'urani a Bòsnia i més de 31.000 a Kosova. L'any 1995, ni tan sols havien avisat els seus aliats en aquesta guerra, cosa que sí que van fer el 1999. El maig del 2000 l'ONU va advertir que l'aigua a Kosova 'podria estar contaminada' i no ser apta pel consum.

Finalment, el 5 de gener del 2001, l'ONU va reconèixer que havia trobat evidència de radioactivitat a 8 dels 11 llocs examinats a Kosova, dels 112 tocats per bales d'urani.

Entretant, ja havien mort, víctimes de leucèmia, soldats belgues, espanyols, italians, portuguesos i altres que havien estat a Bòsnia o Kosova i el 6 de gener els governs d'aquests països 'demanaven aclariments' a l'OTAN.

Tot just el 9 de gener, va haver-hi una primera reunió de l'OTAN i de la UE per analitzar el que aleshores va passar a ser 'la crisi per l'urani', a petició de Grècia i Bèlgica.

Tot això va acabar en una guerra de comunicats, en què cada país mostra ara

una certa preocupació pels seus soldats, mentre els interessos de la població local, evidentment la més exposada, no compten gaire. Per exemple, un responsable de l'exèrcit espanyol: "de l'urani no n'hi ha rastre; i per si de cas, des del principi el contingent espanyol va prendre algunes mesures de precaució; el 95% dels aliments que es consumeixen procedeixen directament d'Espanya i de l'altre 5%, gran part prové d'altres països; tota l'aigua és embotellada i prové de Grècia." etc. (El País, 08/01/2001). Per al canceller alemany, Gerhard Schröder, ara "és inacceptable l'ús d'aquestes armes nocives per la salut... dels soldats". I la població?

El conte de la 'guerra quirúrgica' o 'neta'

En realitat, l'imperialisme i els seus governs saben i saben molt bé què són les bales d'urani i segueixen defensant l'ús d'una arma que consideren 'eficient'. Per avaluar si una arma és bona, no ho pregunten a Càritas, la Creu Roja o els organismes de drets

humans. Ni tan sols consulten la Convenció de Ginebra sobre la prohibició internacional de certes armes, per saber si constitueix 'crim' utilitzar-la. Només importa l'eficiència per destruir, per matar. Així, per exemple, a Vietnam, van utilitzar granades de plàstic en lloc de ferro, perquè fos més difícil detectar els trossos a les víctimes mitjançant radiografia i extreure'ls, és a dir, per matar millor. L'únic país que, fins ara, ha utilitzat en combat una bomba atòmica, els EUA, segueixen sostenint que era correcte. En aquest cas ni tan sols pretenen que l'objectiu era militar i que van equivocar-se en tocar dues ciutats. L'objectiu era matar civils, la població d'Hiroshima i de Nagasaki. I per això, la bomba atòmica era 'bona', 'excel·lent', perquè va seguir matant encara durant anys després de l'impacte. Per això segueixen fabricant aquestes bombes atòmiques i altres de 'millors' que, en realitat, per la seva envergadura destructiva, només serveixen contra 'civils'. En gran part, els bombardejos massius són per matar civils. Així, ja en els darrers dies de la segona guerra mundial, els aliats encara feien excursions de bombardeig per destruir ciutats com Dresden, per 'trencar la resistència de la població', mentre les fàbriques del Ruhr van quedar intactes i van tornar a produir immediatament després de l'armistici. I a Bòsnia i Kosovo, no s'atacaven només tancs (que són els únics objectius que necessiten les propietats balístiques de l'urani, la seva densitat major). També van utilitzar-se aquestes bales per sembrar específicament el terror a la població amb l'enverinament radioactiu i químic.

Potser caldria afegir-hi una condició: l'arma, per ser 'bona', no pot matar els propis soldats. Però fins i tot això és relatiu, perquè la mort de soldats en una guerra també es compta per estadística i pel cost de reemplaçament: més elevat per un pilot d'avió que per un soldat ras. Només la mort d'oficials o generals

es compta individualment. Per això, fins i tot la manipulació de l'armament amb urani no crea un problema major si no és prolongat, que no és el cas dels pilots, i menys pels generals. Això sí, un oficial de l'exèrcit espanyol va assenyalar últimament amb tot cinisme: quan es pretén ocupar un país després d'agredir-lo, aleshores, millor evitar aquest tipus d'armament.

Per eradicar aquestes armes, s'ha d'acabar amb la lògica capitalista que les alimenta

Nosaltres recolzem i animem totes les campanyes contra la fabricació i l'ús de bales d'urani. El mateix per les campanyes contra les mines anti-persona, per exemple. Però no ens fem il·lusions sobre l'afany d'eficiència per matar de l'imperialisme ni sobre les seves preocupacions 'humanitàries' o per no tocar 'civils' al país enemic. S'ha d'acabar amb les guerres, i l'única manera de fer-ho, sense ser utòpic, és acabar amb el capitalisme i l'imperialisme. Per això, nosaltres no necessitem bombes atòmiques ni bales d'urani. L'única manera és per la mobilització dels treballadors, dels camperols, de tots els oprimits, i per la lluita sense treva fins a destruir el capitalisme mateix a tot el planeta. Això no es farà sense que la nostra classe s'armí. No diem al poble palestí que canviï les pedres per pilotes de ping pong, més aviat diem que només amb pedres ja no n'hi ha prou, perquè el sionisme no es limita a les bales de goma. Allà on és necessari defensem els dirigents de la lluita popular, armes en mà, com en el cas del camarada Tomás Zayas, el president de l'Asociación de Agricultores del Alto Paraná (Paraguai) que va salvar-se d'un atemptat perquè la seva custòdia estava ben armada. Però les nostres armes sempre seran per defensar la població i fer vèncer les nostres lluites, no per 'matar civils' que és en última instància sempre el gran xantatge a les guerres de l'imperialisme.

- * **No a les bales d'urani**
- * **Restauració dels danys provocat per elles a la població civil, a Iraq i als Balcans, pagada pels qui van fer els danys.**
- * **Per acabar amb les guerres, destruir el capitalisme per la mobilització dels treballadors i crear la societat socialista.**

Jan Vermeulen

(Físic i membre del grup belga de la LIT-CI)

Compañero Moisés López: ¡Hasta el socialismo siempre!"

La matinada del passat 31 de març, va morir a Paraguai el nostre company Moisés López, militant del Partido de los Trabajadores, secció paraguaiana de la LIT-ci. Extractem alguns fragments del nostre condol en memòria seva.

"...Moisés representaba la lucha de la juventud paraguaya por un cambio social en favor de los trabajadores y los pobres. Y para nosotros es su más viva representación no sólo por el lugar que ocupaba como joven en vuestro partido -y por ende en nuestra internacional-, sino por el que jugó en la calle en la decidida lucha de la juventud paraguaya para frenar al ovidismo en el Marzo paraguayo, hace apenas dos años. Compañeras nuestras que estuvieron por entonces en Paraguay nos transmitieron la emoción de esa lucha que seguía viva en la plaza en las flores ofrendadas por todo el pueblo a los caídos en marzo, igual que viva en el recuerdo de los compañeros del PT que la vivieron y nos la hicieron llegar. Entre esas imágenes de lucha decidida, de juventud combativa, queremos guardar el recuerdo del compañero Moisés que fue uno de sus protagonistas."

Lucha Internacionalista (Estado español)

La crisi macedònia

Segons el cens de 1981, els eslaus macedonis eren una majoria clara de la població —un 61%— al país al qual donaven nom, i on vivia també una significada comunitat albanesa —el 20% dels habitants— concentrada a la part més occidental i a la frontera amb Kosova. Des d'aleshores cal suposar, en qualsevol cas, que el percentatge d'albanesos presents a Macedònia ha crescut en un escenari en què, d'altra banda, la identitat nacional dels eslaus està sotmesa a agres discussions —per a alguns es tracta de búlgars i, per d'altres, de serbis— i són molts els petits grups ètnics repartits per tot el país.

Quin camí ha seguit la Macedònia independent?

Macedònia, una de les sis repúbliques integrants de la vella Iugoslàvia, va declarar-se independent la tardor de 1991. Encara que Sèrbia va rebutjar el procés corresponent, ja immersa en un conflicte a Croàcia, va abstenir-se d'intervenir. A això no va ser tampoc aliè el desplegament de soldats nord-americans a la frontera entre Macedònia i Sèrbia.

Sortejada la possibilitat d'una agressió militar des de Sèrbia, Macedònia va haver d'enfrontar-se a greus problemes de reconeixement internacional, derivats de les pressions exercides per Grècia. Mentrestant, les relacions amb Bulgària i Albània tampoc no eren fluïdes. En aquest magma, el país va patir visiblement l'embargament que pesava sobre Sèrbia i Montenegro, cosa que va contribuir a empitjorar una situació econòmica precària ja en ella mateixa.

A partir de 1995, el canvi operat en la política de Grècia va permetre certa normalització. A la calor d'un projecte paneslau renascut, es registrava també una sensible millora en les relacions amb Sèrbia, en bona mesura assentada en la identificació d'un enemic comú: les minories albaneses.

Quina és la situació dels albanesos a Macedònia?

La situació ètnica de Macedònia ha suscitat lectures dispars, que unes vegades identifiquen admirables equilibris en un marc de tolerància i altres parlen d'una aguda confrontació. És evident, d'entrada, que els successius governs han estat més respectuosos dels drets de les minories que els que es van fer valdre a Sèrbia a partir de 1987. Així ho testimonia, en particular, el fet que alguns partits albanesos s'hagin integrat a la vida política.

Darrere d'això perviuen, malgrat tot, molts problemes, gairebé sempre derivats de la marginació objectiva que pateix la minoria albanesa, sotmesa a un actiu procés d'eslavització en què no han faltat violacions de drets bàsics. A Macedònia hi ha una distància evident entre un entramat legal genèricament satisfactori i unes pràctiques reals que il·lustren el vigor de comportaments xenòfobs dels quals és víctima principal la minoria mencionada.

A què es deu la crisi actual?

Des de fa un parell d'anys les tensions han crescut a Macedònia: els radicals han guanyat terreny en detriment dels moderats tant pel que fa a la majoria eslava com a la minoria albanesa. Això és en bona mesura una conseqüència de la guerra de 1998-1999 a Kosova, que va provocar a totes dues comunitats un ràpid tancament de fileres.

Després de la gestació d'un protectorat internacional a Kosova —ha estat a més un pròsper negoci per al veí meridional—, va obrir-se pas la idea que l'únic lloc on els albanesos seguien patint problemes greus era Macedònia. Aquesta idea va adquirir més relleu en tant que la relació entre els albanesos de Macedònia i els de Kosova era molt estreta; molts dels primers havien estudiat a la Universitat de Prishtina.

A banda d'això, el retrocés experimentat per l'Exèrcit d'Alliberament de Kosova —el seu front polític fou derrotat clarament a les municipals celebrades la tardor— ha fet que molts dels seus membres busquin protagonisme en altres àmbits i amplii el radi d'acció a la vall de Presevo, al sud de Sèrbia, i al nord de Macedònia. Però fins i tot amb això, seria un error absolut concloure que la guerrilla albanesa que opera a Macedònia la integren en exclusiva kosovars: és evident que la població local ha trobat en la resistència armada una fórmula per fer valdre els seus greuges.

Té alguna cosa a veure la crisi amb el projecte d'una 'Gran Albània'?

No pot documentar-se una relació entre els fets més recents i un possible renaixement de la idea de la 'Gran Albània'. Aquesta última sembla més aviat una seqüela de la propaganda desplegada durant anys des de Belgrad que el resultat d'una opció real entre les comunitats albaneses. A Kosova, en particular, ningú no defensa un procés d'unificació amb Albània, país on es percep una societat caotitzada i empobrida. Al rerafons de la crisi d'ara sí que s'aprecia, tanmateix, la influència d'un xoc cultural que enfronta amb cruesa eslaus i albanesos.

Quina posició han assumit els agents externs?

És significatiu que els estats que han mantingut contenciosos més greus amb Macedònia en els darrers anys siguin ara els seus principals valedors. Mentre Grècia i Bulgària han assenyalat la seva disposició a recolzar militarment el govern macedoni, Sèrbia hi percep un interessant aliat en la seva lluita soterrada contra les comunitats albaneses.

Al marge d'això darrer, l'OTAN, i amb ella les potències occidentals, sembla haver donat ple crèdit a la versió dels fets defensada per les autoritats macedònies. El canvi d'actitud de l'Aliança Atlàntica, evident des de l'èxit electoral de Kostunica a Iugoslàvia, l'ha col·locada en clara situació de confrontació amb la resistència armada albanesa, tant a Kosova com a Macedònia. Potser ens trobem davant dels primers signes d'una col·lisió entre les autoritats del protectorat internacional a Kosova i bona part de les forces polítiques albaneses, tant radicals com moderades, amb el dret d'autodeterminació com a rerafons.

Carlos Taibo.

Professor de Ciència Política a la UAM.

Autor de 'La desintegración de Yugoslavia' (Ed.

Catarata).

Un altre món és possible, globalitzem les resistències i la solidaritat

El Banc Mundial (BM) farà del 25 al 27 de juny una reunió a Barcelona. Aprofitem per posar una mica de seny al món.

El BM és una institució pública internacional, en mans de les grans potències, al servei de les empreses transnacionals i del capital financer, pagada pels impostos del Nord i pels interessos abusius del deute del Sud.

Des de la talaia d'ocupacions segures i ben pagades la tecnocràcia del BM (amb la del Fons Monetari Internacional tenen més de 10.000 persones empleades) impulsa, conjuntament amb l'Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament (OCDE) i l'Organització Mundial del Comerç (OMC), polítiques ultraliberals com privatitzacions i destrucció de serveis públics, substitució de cultius necessaris per altres de luxe per rics, en benefici d'especuladors i empreses transnacionals, que reben enormes subvencions, sòl industrial gratuït i altres avantatges dels estats.

La campanya endegada denuncia que aquestes institucions, sense legitimitat democràtica (els vots són en proporció a les aportacions monetàries, de forma que els països rics tenen assegurada sempre la majoria) imposen polítiques econòmiques i socials lesives als pobles del món.

Tot plegat, en un context d'empobriment i conflictes armats regionals, sovint fomentats per interessos transnacionals i disfressats d'intervencions humanitàries (p.e. en la regió africana dels grans llacs) s'empenyen cada cop a més gent del Sud a desplaçar-se cap a un Nord que se'ls presenta com el corn de l'abundància.

Les conseqüències d'aquestes polítiques són ben evidents. A nivell social disminueixen els pressupostos en educació, salut, ajuda alimentària, etc... tot augmentant els pressupostos destinats a armament i defensa, sent les dones les més afectades, fins al punt que un 70% de les persones pobres del món són dones. A nivell mediambiental acceleren el canvi climàtic, destrueixen els pulmons verds del planeta o dilapiden els recursos hídrics i el desertitzen. A nivell de salut creen riscos gravíssims amb una agricultura i ramaderia desnaturalitzades (transgènics, vaques boges, febre aftosa) i monopolis sobre la vida mateixa, mitjançant patents sobre fàrmacs, llavors i dades del genoma. Ja no hi ha límits pel negoci!

Si els mitjans de comunicació, ens venen la globalització del poder econòmic com a fenomen inevitable, aquests interessos sotmeten la llibertat de les persones i els pobles, mitjançant l'explotació i el xantatge, la fam, la violència, les epidèmies que es cobren milions de vides cada any en els pobles del Sud i l'atur, la precarietat i la pobresa de creixents sectors de la població del Nord, augmentant les desigualtats i reduint

els drets laborals i la protecció social, a tot arreu.

La globalització reforça un sistema sexista, excloent i patriarcal. Incrementa la feminització de la pobresa i excacava totes les formes de violència contra les dones. La igualtat entre homes i dones és una dimensió central de la nostra lluita. Sense

igualtat, un altre món mai serà possible.

Enfront aquest model neoliberal de globalització, que se ns vol imposar com l'únic possible, nosaltres apostem per les resistències, afirmem

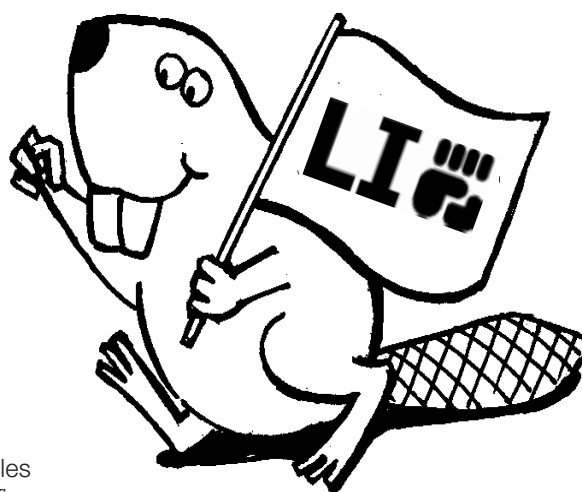
que un altre món és possible. Un món basat en el control democràtic dels béns i serveis públics i en la solidaritat.

Solidaritat entre pobles. Exigim l'abolició del deute extern, pagat amb escreix, i el reconeixement del deute ecològic envers les zones perifèriques, després de segles d'espoli dels seus recursos. Exigim, a més, la fi de les polítiques destructores de les cultures dels pobles.

Solidaritat entre persones, per garantir unes condicions de vida dignes per a tothom, a un treball digne i estable, a un habitatge, a un servei públic de qualitat en la salut, l'ensenyament, el transport, etc. Apostem per globalitzar els drets socials i laborals, a tot arreu del món, sense cap discriminació, de gènere, d'origen (nacionals o immigrants) o de qualsevol altre tipus.

Solidaritat entre generacions, per garantir la salut del planeta i dels seus habitants. Cal una economia sostenible basada en la cultura de la prevenció i la substitució dels combustibles fòssils per energies renovables. Amb un model agroalimentari respectuós amb l'equilibri ecològic, que a més de proveir d'aliments a tota la humanitat, garanteixi la seva qualitat per al consum.

Apostem per la fiscalització dels fluxos especulatiu de capitals (1,8 bilions de dòlars, més de 300 bilions de pessetes, es mouen diàriament en intercanvis de divises) amb capacitat per fer trontollar la situació de qualsevol país que no satisfaci els gustos dels especuladors (ho demostren les crisis successives de

Mèxic, del sud-est d'Àsia, de Rússia, de Brasil, i les actuals de l'Argentina i Turquia, concentrades en els darrers anys). Defensem establir els mitjans i mecanismes necessaris que permetin al conjunt de la societat posar l'economia al seu servei. Apostem, igualment, per unes relacions de comerç just que garanteixin millors condicions de vida i de treball.

Defensem la cultura de la pau, el respecte als drets humans i la solidaritat per sobre la persuasió i el militarisme. Rebutgem la fabricació i el comerç d'armes que enriqueixen els països rics i promou conflictes en els països pobres, que perpetua un ordre internacional injust tot augmentant els pressupostos de defensa i reduint les despeses socials. Critiquem les polítiques de control social i policials que impedeixen aprofundir en la democràcia participativa.

Volem impulsar un model radical de ciutadania que no converteixi a les persones en simples usuàries de les

polítiques socials, sinó en les seves protagonistes.

La campanya de Barcelona s'insereix en el moviment internacional de resistències i propostes alternatives que a Chiapas, Seattle, Bangkok, Praga, la Marxa Mundial de les Dones, al Fòrum Social Mundial de Porto Alegre i moltes altres, on s'ha posat de relleu que un altre món es possible. Un món solidari i sostenible.

Des d'aquesta legitimitat declarem el Banc Mundial institució *non grata* i denunciem la violència de les seves mesures, que imposen per la força la misèria i l'angoixa a tot arreu. Fem una crida a mobilitzar-se de forma pacífica, però contundent, contra la presència del BM i a favor de la globalització de les resistències i la solidaritat.

Campanya contra el Banc Mundial, Barcelona 2001

Farooq Tarik dirigint-se a la Marxa dels Sense Terres (MST) a Río de Janeiro, després d'assistir al Congrés Mundial de la LIT-CI (agost 1999)

Pakistan

Retirada càrrecs!!

Dirigents de l'Aliança per la Restauració de la Democràcia, inclòs Farooq Tariq, secretari general del Labour Pakistan Party – company que en representació del seu partit va assistir al darrer congrés mundial de la LIT-ci com a convidat- van ser detinguts el passat 21 de març a la reunió on concretaven els darrers detalls de la mobilització del 23 per la restauració de la democràcia. La nit anterior, el govern havia detingut a milers de treballadors a les seves cases. Així es llegeix al comunicat que ens va fer arribar Shoaib Bhatti en nom del LPP a través de la LIT-ci, juntament amb la demanda de solidaritat i el compromís de mantenir la presència a la convocatòria del 23. Posteriorment, el 28, havien estat alliberat tots els detinguts, excepció feta del company Farooq. Pocs dies després i gràcies a la solidaritat internacional, també Farooq va ser alliberat. Ara be, tots ells han quedant pendents de judici. Des d'aquestes pàgines cridem doncs a seguir la campanya de correus ara exigint la retirada dels càrrecs. Per a fer-ho, cal dirigir-se a:

To Chief Executive of Pakistan
e-mail: ce@pak.gov.pk

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fer l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-31- 2100220515** (2.000 pessetes si te l'hem d'enviar per correu dins l'Estat espanyol i 2.500 pessetes si l'enviament cal fer-lo fora de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 1500 pessetes i la podeu fer tot posant-se en contacte amb qualsevol militant del grup.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@retemail.es

Suscripció a **Lluita Internacionalista**

Nom i cognoms

.....

Adreça

Població..... CP.....

Telèfon Idioma en que vols rebre **Lluita Internacionalista**.....